

Постилка та мәризливы слáмы,
Гдѣ бы госта прѣношили сáми.
В постилкѣ, кат' госта легнáхъ
Да говорать междъ сеb' почнахъ:

„Приключенѣ това намъ слѣчайно
„Днесъ є за насъ кесма чрезвичайно.
„Тази тайнѣ крѣ отъ насъ нѣбѣ,
„Нз мы твой дѣте д'отведемъ съ сѣбе;
„Да иж счастлика баремъ мы учінимъ
„И честитѣ да живѣе ви́димъ.“

Кат' зарань та Зефир-тѣ повѣлъ
День-тѣ съмна, и слѣнце огрѣла;
Слѣжители кола оправиХъ
И Господамъ своимъ обавиХъ;
Тогда Господа старымъ казаХъ,
Та пастыркѣ междъ тѣхъ призвѣхъ.

Господжа Форнози рече радо:
„Аделайдо сладко мое чадо!
„Мы истина добрѣ та незнáемъ,
„Нито родъ твой, нито племя знаемъ,
„Нит' причинѣ на твой то таинѣ,
„Ни то тайнѣ на твой то страданї,